Ч. 105 Середа 13 (25) мая 1898. Рік VIII

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.
Письма приймають ся лиш франковані.
Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.
Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостсвах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·75
Поодиноке число 3 кр.

Вісти політичні.

(З Делеґацій. — Вибори до Ради державної з округа Бучач-Чортків. — Характеристика француских виборів і процес Золї. — Ішпаньско-американьска війна).

На вчерашнім повнім засіданю угорскої Делеґациї заявив мін. Калляй, що великий плян реорґанізациї австро-угорскої фльоти, обговорюваний в ґазетах, зовсїм не істнує, але не можна ручити за то, що за кілька лїт правительство не виступить з таким пляном. Нинї розходить ся лиш о деякі улїпшеня, щоби маринарку удержати на дотеперішній висоті. Калляй покликав ся на ґр. Ґолуховского і сказав, що Австро-Угорщина не потребує тепер фльоти до підпираня великої політики кольоніяльної лиш до підпираня австро-угорскої торговлї, а коли та торговля не стала ще сьвітовою, то й нетреба великої фльоти.

В австрийскій делеґациї вела ся дебата над буджетом міністерства справ заграничних. Дел. Бельоглявек (антисеміт) виступав дуже остро против Угорщини за опір ставленний збільшеню маринарки. — Ґомперц (лїберал) сказав, що годить ся вповні на вотум довіря, ухвалене в комісиї ґр. Ґолуховскому і домагав ся, щоби завчасу пороблено приготовленя до нових угод торговельних, а наконець висказав надію, що чей прийде до угоди з Угорщиною. — Дел. Шікер висказував свій жаль з того, що правительство не постарало ся залагодити внутрішну ситуацию, викликану розпорядженями язиковими і сказав, що Нїмцї мусять взяти ся до найострійших средств парляментарних. Нема ніяких виглядів на угоду з Угорщиною, а правительство мимо того предложило спільний буджет, хоч не знати, чим він має бути покритий. Нїмцї, котрі оснували державу, готові доставити і средств, щоби та держава стала ся великою і могучою, але то може стати ся аж тогди, коли Нїмцї задержать своє традицийне становище в державі. Накопець заявив бесїдник, що Нїмцї відкинуть буджет.

Дел. Ґорайский сконстатував насамперед, що завдяки добрій політицї ґр. Ґолуховского єсть велика надія на удержане мира в Европі; відтак говорив о тридержавнім союзї і о потребі удержаня сили монар..ії та заявив наконець, що Поляки будуть голосувати за буджетом. — Лїберал Кіярі, заявив, що буде голосувати против буджету. — Молодочех Кафтан говорив о потребі удержаня дружних відносин з Росиєю і домагав ся, щоби Австро-Угорщина брала участь в сьвітовій торговли. — Антисеміт Аксман заявив, що буде голосувати против буджету. Промавляли ще Італїянець Панніца, Гохенбурґер (з німецкої партиї людової), котрий вказував на хиби внутрішної полїтики і длятого сказав, що Нїмцї мусять голосувати против буджету, а відтак бар. Оппенгаймер, бар. Василько (Румун) і дел. Барвіньский, котрий вказував на потребу удержаня мира як для Галичини так і для цїлої держави.

При вчерашних доповняючих виборах до Ради державної з сїльского округа виборчого Бучач-Чортків одержали в Бучачи бар. Мариян Блажовский 155 голосів, Юліян Романчук 91 голосів; в Чорткові М. Блажовский 141, Юл. Романчук 65 голосів. Всего разом віддано 452 голосів; з тих одержав Блажовский 296 і вибраний послом; Юл. Романчук одержав 156 голосів.

Характеристикою послїдних виборів до француского парляменту єсть, що перепали такі парляментаристи як Фльоран і Ґобле та социяліст Жоре, що виступав в обороні Золї і монархіст бар. Берні, котрий свого часу напав був на Жоре. Наконець перепав і міністер кольонїй Лебон, котрому закидувано, що не по людски обійшов ся з Дрейфусом. — Вчера перед версальским трибуналом розпочав ся на ново процес Золї і наразі закінчив ся тим, що розправу відрочено аж до реченя трибуналу касацийного, чи версальский трибунал єсть компетентний судити Золю. Коли по розправі Золя вертав домів, звістний Естергази попереду великої товпи кинув ся узброєний в палицю з оловянною головкою на Золю і хотів єго бити, але жандармерия ще в пору не допустила до бійки.

Ішпаньско-американьска війна веде ся дуже зиняво а поки що суть до занотованя лиш слїдуючі дві важні але що-до правди не певні вісти. Кажуть іменно, що повстанцї на Кубі готові помирити ся з Ішпанцями а в їх імени ведуть ся тепер переговори в Парижи межи тамошним ішпаньским амбасадором Кастільльо а репрезентантом повстанців дром Бетанцес. Після другої вісти Ішпанїя готова мабуть заключити союз з Росиєю і відступити їй Филипини (?) за поміч против Американців.

Новинки.

Львів дня 24-го мая 1898.

— **Іменованя.** П. Президент міністрів поручив управительство старость: старшому комісареви Казим. Буковчикову в Калуши, старшому коміса-

4)

Полонений на Кавказї.

(Правдива подія — ґр. Ф. Толстоя. — З росийского).

(Конець).

Шілїн почав Костилїна ободряти.

— Лиши — відповів Костилїн — для мене просто неможливо іти дальше з тобою.

Шілїн розгнївав ся і почав сварити.

— Ну, то я піду сам, будь здоров! — сказав до товариша.

Тодї Костилїн підняв ся і пішов за ним. Знов уйшли може які чотири версти. В лїсї була мрака так густа, що нїчого не було видко. І звізд не було видко.

Нараз донїс ся до їх уший тупіт копит. Чути було як підкова ударяла по каменистій земли. Шілїн положив ся, приложив праве ухо до землї і слухав.

— Таки так, хтось їде напротив нас — сказав до Костилїна.

Они скрутили з дороги, сховали ся в лїсї за корчами і ждали. Вскорі паблизив ся Татарин на кони, він гнав корову і щось говорив до себе.

— Ну, слава Богу, небезпечність минула — сказав Шілїн — вставай, підемо дальше.

Костилїн з трудом підняв ся, але зараз знов упав.

— Не можу, як менї Бог милий, не можу. Я за слабий — відповів. Костилїн був отяжілий, надутий, цїлий спочений і такий ослабленний, що не міг на ногах встояти. Шілїн пробовав піднести єго, але він закричав на цїлий голос:

— Ой, болить, болить.

Шілїн дуже наполохав ся.

— Та не кричи! Татарин недалеко — як учує — а в души погадав: — Що менї з ним діяти? Лишити єго не можна.

— Ну, — сказав до Костилїна — вставай і сїдай на плечі; понесу тебе, коли не можеш іти.

Він взяв єго на плечі, вийшов з ним на дорогу і пустив ся дальше.

— Лиш не тисни мене так за горло — сказав — держи ся рамен.

Той тягар був для утомненого Шілїна не легкий.

Татарин, що недавно переїздив попри них, мусїв учути крик Костилїна, бо вскорі почули, що хтось їде за ними. Іздець крикнув до них по татарски: „Стій!“ — Шілїн кинув ся в корчі. Татарин прицілив ся і вистрілив за ним, але куля пішла в бік. Тодї завернув він коня і поїхав.

— Тепер ми, брате, пропали — сказав Шілїн. — Як нам не удасть ся випередити погоню хоч о три версти, то погибнемо. — А в души погадав: Чорт мене підкусив, аби брати ту колоду з собою. Якби не він, де би я тепер був.

Костилїн відозвав ся:

— Лиши мене тут в лїсї. Чого маєш пропадати через мене?

Шілїн не відповів нїчого, лиш взяв єго знов на плечі і скоро пішов наперед. Так уйшов може версту. Лїс все ще тягнув ся, не видко було кінця. Мрака почала уступати, одна хмарка щезала за другою. Звізд вже не було видко. Шілїн вже добре утомив ся.

Втім побачив зараз коло дороги жерело, обложене камінєм.

Тут задержав ся, аби трохи відпочити з Костилїном.

— Треба трохи спочити — сказав. — Напємо ся води і зїмо кілька колачів. До наших вже мабуть не далеко.

Але ще не сїли, коли почули знов тупіт коня. Скоро скочили в лїс, аби там укрити ся.

До них донесли ся татарскі слова. На місци, де они вбігли до лїса, задержала ся погоня. Відбула ся коротка нарада, відтак пущено пси в лїс. В корчах почало тріщати, в однїй хвили стояв перед збігцями пес і став уїдати.

Появили ся чужі Татари. Збігців зловлено, звязано і покладено на коний. Уїхали може три версти, як напротив них над'їхав Абдул і ще два Татари. Поговоривши кілька слів, передали Татари обох Росиян Абдулови і всї пустили ся назад до аула.

реви Ант. Шидловскому в Скалатї і секретареви Намістництва Ів. Турек-Невядомскому в Жидачеві. — П. Мінїстер торговлї іменував почтового контрольора у Львові Люб. Вєнцковского старшим почтовим контрольором у Львові.

— Перенесеня. П. Президент мінїстрів призначив ц. к. старостів: Ант. Голодиньского зі Скалата і Володисл. Пізара з Кольбушової до служби при ц. к. Намістництві і перенїс старостів: Юл. Покиньского зі Львова до Тарнобжеґа, Юл. Маєвского з Калуша до Кольбушової, Володисл. Ґалецкого з Жидачева до Бжеска, Ант. Поглодовского з Бжеска до Хшанова і Володисл. Федоровича зі Львова до Городка.

— З львівскої аепархії. Презенту на парохію Перемишляни одержав о. Ізидор Концертиньский сотрудник з Зарваницї, а на Борщів тамошний завідатель о. Григ. Кармелита. — О. Мих. Форись. завідатель Болшівця, одержав завідательство в Терпилівцї. — Позволенє піддати ся конкурсовому іспитови парохіяльному одержали оо.: Евг. Гимкевич з Ярославич, Яросл. Гурчула з Шумлян, Іл. Гучковский з Вербівчика, Ант. Концертиньский з Баворова і Яросл. Мандичевский з Зарваницї.

— Є. Е. п. Намістник ґр. Лев Пініньский був в суботу пополудни кілька годин в Перемишли, де мав авдиєнцию у Найдост. Архикнязя Леопольда Фердинанда, а відтак зложив візиту обом князям церкви в Перемишли Преосв. Луцї Солецкому і Конст. Чеховичеви та головнокомандуючому ґен. Ґальґочому. Вечером повернув ґр. Намістник до Львова.

— Є. Е. п. Маршалок краєвий ґр. Стан. Баденї виїхав передвчера в ночи до Кракова.

— Ювилей в „Академичній Громадї“. Минувшої суботи вечером зібрала ся в компатах „Академичної Громади“ у Львові українсько-руска молодїж, щоби незалежно від старших відсьвяткувати 50-лїтний ювилей знесеня панщини і народної обнови. Самої молодежи, так унїверситетскої як і технїчної, явило ся звиш сотки, а прибули також яко гостї деякі визначнїйші старші Русини і кільканайцять академиків-Поляків. Насамперед забрав голос голова „Громади“ п. Гарматїй і в ядерних словах представив провідні ідеї, якими кермує ся україньско-руска молодїж під нинїшну пору, а специяльно взглядом знесеня панщини та єго сьвяткованя старшими Русинами. З огляду на злуку тих Русинів з москвофілами, українсько-руска молодїж, бережучи чистоти народних ідеалів, мусїла зректи ся солїдарности і почтити сей ювилей осібно. Проф. Грушевский виразив радість, що молодїж без різницї політичних відтїнків, з'єднана спільною українською ідеєю та почутєм спільної мети станула як один муж проти запапащеня тої ідеї сконсолїдованими політиками. Відтак промавляли ще др. Франко і п. Давід, той послїдний в імени присутних на зборах академиків-Поляків. Наступила відтак декламация технїка п. Меленя, котрий виголосив „Каменярів“ Франка, почім слїдував відчит академика п. Цегельского про рік 1848 і єго події, а закінчено вечер одною продукциєю хоральною і загальним відсьпіванєм „Ще не вмерла Україна“. Відтак удали ся зібрані на спільний комерс.

— Стан здоровля Є. Ем. кардинала Сембратовича не змінив ся. В недїлю дня 22 с. м. о годинї 5-ій рано приняв Є. Емінеиция єлеопомазанє з рук о. Туркевича. Відтак вислухав кардинал службу Божу, відправлену в своїй каплици, а в полудне проходжував ся хвилю по бальконї. Такий стан триває і дальше.

— З руско-народного театру. В суботу відограв руский театр в сали Почтового клюбу (в готели Жоржа) триактову оперету „Запорожець за Дунаєм“, а в недїлю народний образ в 4 актах „До Бразилїї“ Л. Лопатиньского, написаний удачно на тлї памятної еміґрациї наших селян до Бразилїї. Актори вивязали ся з своєї гри добре і поправно. Публики на обох представленях було мало.

— Буря з сильним дощем і громами лютила ся у Львові в недїлю перед вечером. Злива була така сильна, що деякі улицї виглядали як ріки. В часї бурі ударив в містї два рази грім; раз у віз електричного трамваю, а другий раз в руштованє при будові нового театру. В обох случаях не зробив грім нїякої шкоди. Дощ лив відтак до самого вечера. В наслїдок бурі було перерваних около 100 телефонїчних дротів. Також в околици Львова лютила ся велика буря.

— Неспокої в Градци. Ві второк (17. мая) відбував ся в гостинници Гайзенберґера в Градци концерт військової капелї босаньскої в користь бідних міста. Студенти Нїмцї вдерлись товпою до огорода реставрацийного. а коли капеля почала грати „Liebeszauber“ (вальс Льоренца), стали кричати і бити палицями в столи, при окриках: Heil Germania! Abzug Bosniaken! Музика перестала грати, а тодї комісар полициї Віррер завізвав буршів, щоби втихомирились. „Музика мусить пїти! — роздались крики. Дехто з гостий став виходити, а по хвили забрала ся і військова капеля. Тодї бурші засьпівали свою „Wacht am Rhein“. За відходячою капелею кидано камінями. Один офіцир і кондуктор проїздаючого улицею трамваю одержали контузиї, пізнїйше і другий комісар полициї Шіннер. О 10 годинї вечером явила ся компанїя босаньского війска, щоби конвоювати загрожену капелю. Демонстранти бігли за жовнїрами і кричали безнастанно своє: Heil Germania! На розї улицї Меттагоф і при готели під трема круками прийшло до стрічи з полициєю. Вивязала ся формальна бійка. Увязнено друкаря, що на офіцира замахнув ся палицею. Кількох полїцийантів зранено. одному засипано очи піском.

Господарство, промисл, торговля, гиґієна і вихованє.

Добрі ради.

— Дещо про кошенє паші і робленє сїна. (II). По скошеню трави найважнїйша річ, щоби єї як найборше висушити і зроблене сїно спрятати. Чим скорше трава схне, чим борше зроблене сїно спряче ся і тим охоронить ся єго від впливу слоти, тим більшу вартість поживну має сїно. Траву розгортає ся і розтрясає ся або таки просто вилами, при чім треба на то уважати, щоби верхна сухійша трава ішла на спід а сирійша спідна приходила на верх, або ту роботу роблять відповідні машини т. зв. обертачі, котрі ловлять сїно двозубчастими а отаву чотирозубчастими вилками мов би чоловік рукою і підкидають в гору. До згортаня сїна уживає ся також кінних граблїв, котрі погонич мусить за кождий раз піднести, скоро они згребуть вже досить грубий вал сїна. Суть також подібні граблї до ручної роботи. Найважнїйша річ, щоби сїно як найборше висушити. Длятого, коли можна, розгортає ся

Досьвіта приїхали до свого аула і зсадили Росиян на улици. Збіглись дїти, обкидали їх камінєм, глузували з них і били прутами.

Татари а між ними і старий з долини зібрали ся, аби нарадитись, що тепер почати зі збігцями. Одні казали, аби їх вивести дальше в гори, другі аби замкнути, а старий стояв все при своїм, аби їх поубивати.

Але тому спротивив ся Абдул.

— Я вже досить видав на них — сказав він — і надію ся, що відібю своє з викупу.

Але старий відповідав:

— Не дадуть тобі нїчого, лише біди нароблять. Таж то гріх годувати Москаля. — Поубивати їх — і конець.

— Як не дістану за вас до двох тиждннїв викупу, то на смерть вас засїчу різками. А як би тобі прийшла охота ще раз утїкати, то убю як пса. Пиши ще раз лист, але добрий.

Подано їм папір і они ще раз написали листи. Відтак заложено їм диби і виведено за мошею. Там була яма глубока на пять метрів і до неї їх вкинено.

VI.

Тепер їх положенє дуже погіршило ся. Диб не знимали вже з них, а також не давали їм найменшої свободи. Як псам кидали їм сире тїсто і спускали збанок з водою. Сирість, задуха, смрід переповнювали яму. Костилїн дуже заслаб; напух цїлий: мав гостець у всїх членах. Єго стони перерывала лиш часом коротка дрімота.

І Шілїн посумнїв; хоч як він роздумував, не міг вигадати нїякого способу ратунку. Коли він одного дня сидїв зажурений, підперши рукою голову, упав несподївано коло єго ніг колачик, відтак ще один, а в кінци трохи черешень. Він поглянув в гору і побачив над краєм ями миле лице Дїни. Она дивила ся на него, засьміяла ся і зараз побігла.

Нагле блисла в голові Шілїна гадка: — Чи не помогла би менї Дїна до утечі?

Він виглядїв чисте місце, набрав глини і почав лїпити ріжні фіґурки: людий, конї, пси і т. ин.

— Як прийде Дїна — погадав — дам їй ті забавки.

На другий день Дїна довго не показувала ся. Шілїн чув тупіт коний, громадка Татарів переїхала селом, задержали ся коло мошеї і стали спорити, кричати і говорити о Росиянах. Він пізнав між ними і голос старого. Хоч не всьо розумів, то однако догадав ся, що недалеко були Росияни і як гадали Татари, могли напасти на село. Отже Татари не знали, що тепер діяти з полоненими.

По нарадї Татари від'їхали. — Нараз учув Шілїн шелест над собою. Поглянув в гору і побачив Дїну. Она принесла єму два пироги з сиром і скинула у діл. Шілїн підняв їх і спитав:

— Чому ти так довго не показувала ся? Я наробив тобі забавок. На, возьми!

Але коли хотїв їй викинути, она похитала головою і сказала:

— Не можна!

Кілька хвиль мовчала, відтак знов відозвала ся:

— Іване, він хоче тебе убити.

— Хто? — спитав Шілїн.

— Мій тато! Єму велїв старий. Але менї жаль тебе.

Шілїн відповів:

— Коли тобі справдї жаль, то принеси менї жердку.

Она знов потрясла головою і сказала:

— Не сьмію.

Тодї став він єї просити.

— Дїна, змилуй ся надімною. Дїночко подай менї довгу жердку.

— Не сьмію і не можу — відповіла. — Могли би побачити, всї суть дома.

Сказавши то відійшла.

Коли смеркло ся, сидїв Шілїн засумований і думав о близькій смерти. Поглянув на небо, звiзди ясно сьвітили, але місяць ще не зійшов. Молитва мулли замовкла і над цїлим селом залягла глубока тишина. Повіки Шілїна були тяжкі як олово і примкнули ся, він погадав: — Она певне боїть ся.

Нараз посипала ся на него земля; він підняв очи в гору — в отворі ями показала ся довга жердка і спустила ся до середини. Радість наповнила єго серце, він скоро вхопив жердку і пересьвідчив ся, що она досить довга і сильна. Він єї вже бачив, а то на даху Абдулової хати.

Знов поглянув в гору, на небі яснїли звізди, а над ямою блестїли в темнотї очи Дїни. Она приложила лице до краю ями і шептала:

— Іване, Іване! — Рівночасно давала єму рукою знаки, аби був тихо.

— Що? — спитав Шілїн.

— Всї поїхали, лише двох лишило ся дома.

— Ну, Костилїн, спробуємо ще раз? Поможу тобі дістати ся на гору.

Але Костилїн не хотїв о тім чути.

— Нї — відповів — я вже бачу, що менї не судило ся бути ще на воли. Де менї утїкати, коли я навіть не можу обернути ся.

— Ну, бувайже здоров, не поминай лихом. — Они поцїлували ся.

Шілїн вхопив жердку, попросив Дїну, аби єї придержала і пробовав вилїзти на гору. Два рази зсунув ся знов на долину, бо спиняли єго диби. Вкінци поміг єму Костилїн і з тяжким трудом видобув ся з тої нещастної ями.

Відтак витягнув жердку і сказав до Дїни:

— Занеси єї назад на місце. Нїхто не сьміє нїколи дізнати ся, як і при чиїй помочи я утїк.

Она понесла жердку, а Шілїн пішов в долину до ріки. Під горою сїв на землю вхопив камінь і пробовав розбити зелїзний замок при дибах. Але дармо, замок кріпко держав. Він почув шелест, хтось біг до него. То була Дїна. Она взяла камінь і сказала:

і обертає ся покоси вже першого дня. Вечером згортає ся сїно в малі копички, з котрих на другий день по кілька стягає ся до купи і разом розгортає ся, щоби відтак, коли вже зовсїм висхне, лекше було зробити з него більшу копицю. Коли же не зовсїм висхло, то більшу копицю розгортає ся ще раз. На пів суха пашниця не повинна лежати через ніч розгорнена. Підчас слоти може сїно і через кілька днїв стояти в копичках; оно загріє ся, але за то опісля тим скорше висхне. Коли в сїнї богато конюшини, то не треба его за часто рушати, бо в такім случаю листки конюшини дуже обломлять ся. Коли сїно зовсїм не стояло в копицях, то опісля в стогах і стиртах загріває ся дуже значно і може навіть само від себе запалити ся. Пашу, що довго стояла на слотї і потерпіла від неї богато, добре єсть при складаню в стоги трохи солити; тогди числить ся чверть або пів фунта соли на сотнар сїна. Від соли стає оно смачнїйше і худоба їсть его охотнїйше. Отава, коли осїнь мокра, не може нераз добре висхнути; в таких роках робить ся т. зв. брунатне сїно. До того можна уживати також конюшини і люцерни з другого кошеня. Коли траву або конюшину обробить ся через дві доби, в спосіб, як то ми повисше розповіли, і коли копички обісхнуть з роси, треба їх зложити в одну велику копицю, широку в промірі на 6 до 8 метрів, котру мусить толочити 15 до 20 людий, а все від середини до краю. Так треба цїлу копицю добре утолочувати, аж буде 5 до 6 метрів висока. Добре утолочувати треба конче, щоби не було приступу воздуха і паша не зіпсувала ся. Паша (отава, конюшина, люцерна) тогди в копици загріє ся, настане ферментация і від того вся паша набере брунатної барви, буде мати ароматичний запах і худоба буде єї охотно їсти. По 6 недїлях можна зачинати годувати нею худобу.

— Щоби огірки були великі і борзо росли, треба ужити слїдуючого способу: Скоро покажуть ся перші завязки цьвітові і куночка з ними дійде до величини головки конюшини, треба кінчиком ножа вирізати уважно середний цьвіт, так, щоби не ушкодити бічних. Тогди бічні цьвіти стануть борзо і сильно розрастати ся, а з них будуть вирастати борзо і великі огірки. Коли би середні цьвіти лишили ся, то було би може й більше огірків, але они були би й менші і росли би поволїйше.

— Плями з атраменту. Коли на білю зробить ся пляма з дубінкового (ґалюсового) чорнила, то можна єї вивабити розпущеною оксалевою кіслотою (квасна сіль з заячої капустки) а пляму відтак виполокати чистою водою. Плями з инших родів чорнил виваблює ся слабим розпуском хльорового вапна а відтак виполікує ся міцним оцтом і наконець чистою водою. Маляхітово зелене чорнило виваблює ся амонїяком. Плями з анїлїнового чорнила вибирає ся алькоголем, а коли би не хотїли від него пустити, то треба ужити хльорового вапна і виполокати міцним оцтом. У всїх тих случаях мачає ся перо хоруговкою в розпуск, котрим вибирає ся пляму і розводить ся его по плямі; відтак сплямлене місце змочує ся водою і осушує ся бібулою.

— Нові винаходи: 1) Нова машина до жнива. Француз Barthe в Кастанеті придумав таку машину до жнива збіжа, котра солому лишає на поли, але зерно з колосся вибирає. Машина та єсть трохи подібна до тої, якою косить ся. Она стоїть на двох колесах, а з боку, там, де при машинї до кошеня ідуть ножі, обертають ся у неї гребенї з долини в гору. Ті гребенї ловлять поміж зубцї стебла і сунуть ся по них аж до колосся. Колосє вже не може пересунути ся поміж зубцї і ті витискають з него зерно або таки уривають цїле колосє та пускають в скриню уставлену під гребенями і з заду. Зверха суть ті гребенї вкриті будою з полотна. Машина та має бути добра до збираня такого збіжа, котре вилягло, або котре град прибив, бо заразом підносить і солому, котру відтак можна косити. — 2) Котел до пареня січки, бараболь і т. п. Подумайте собі круглу зелїзну піч, таку як н. пр. бочка, зрізана до половини з одного боку так, що долїшна половина єсть цїла, кругла, а з горішної половини остало ся лиш пів бочки з боку, друга часть горішної половини єсть вирізана. На тій другій половинї горішної части печи спочиває на чопах котел, при котрім єсть ручка. До кітла насипає ся н. пр. бараболь і варить ся, а скоро уварять ся, бере ся котел за ручку і перехиляє ся его в долину та висипає ся бараболю в підставлений н. пр. цебер. Кітла не треба з печи здоймати, піч можна денебудь коло якого комина уставити і она не займає богато місця; палити в ній можна деревом, вуглем або торфом, а при тім піч не пускає богато тепла на боки, лиш під котел, котрого так само можна ужити до вареня біля, загріваня води н. пр. до праня, на купіль і т. д. Піч і котел суть зроблені з литого зелїза. Той котел придумав Нїмець Отто Брінер (Brünner).

— Американьска драпачка до поленя. Єсть то плескате зелїзко, вправлене в ручку, від котрого розходить ся пять зубців, загнених на кінци в долину мов пять пальців руки. Зелїзком тим гребе ся на грядках як би пальцями і вириває ся бурянп.

Переписка господарска.

Б. І. С. у н.: Фікус, або т. зв. ґумове деревце задля свого красного листя улюблена ростина в комнатах розмножує ся дуже легко. Бере ся галузку або кусник пня, на котрім єсть одно очко (пупінок листковий) і вкладає ся у відповідну фляшчинку повну води, а шийку доокола галузки обліплює ся щільно воском. За 8 до 10 днїв відкладень (Ableger) пустить корінцї, котрим ще через три або чотири днї треба дати скріпити ся. Опісля відкладень пересаджує ся до малого вазоника і злегка присипає ся землею, котру зливає ся коновочкою з дрібним ситцем, щоби земля мов намул обсїла корінцї. Відтак вкриває ся ростинку склянкою або склянним слоїком. За дальших 14 днїв фікус вкорінить ся вже добре і склянку або слоїк можна здоймити. Тут треба додати, що фікус любить поживну землю, піскувату вересовину, а щоби красно ріс треба листки часто змивати і ростину добре підливати. — **Д. Ц. в Яб.:** Коли курка не може знести ся, то треба їй давати богато зеленого корму, трохи несоленого масла і солонини. Коли би то не помогло, то треба їй дати дві малі ложочки оливи, а коли би й то не помогло, то треба перце умочити в оливу та помастити кишку відходову.

— Дай, я спробую.

Вклякла коло него і почала відбивати замок. Але що она могла вдіяти своїми малими, дитинячими ручками? Шілїн розглянув ся довкола і побачив як за горами зачервонїло ся небо; то сходив місяць.

— Стій — сказав — заки зійде місяць мушу перейти долину і дійти до лїса. Диби не спинять менї утечі. — Бувай здорова, дорога Дїночко. Доки житя мого буду тобі вдячний.

Дїна вхопила его за руку і віткнула єму кілька колачиків.

— Дякую тобі, Дїночко. — Хто буде старати ся о твої забавки? — Він ногладив єї буйне волосє.

Дїна розплакала ся, закрила лице руками і вернула до села.

Шілїн перехрестив ся, вхопив рукою за зелїзний замок, аби не бренчав і пустив ся скоро в дорогу. Він знав вже околицю. В простім напрямі мав перейти може яких вісїм верст. Передусїм мусїв дійти до лїса перед входом сонця. Скоро їшов долиною дивлячи ся заєдно на всхід; місяць ще не показав ся, але все таки по одній сторонї долини ставало чим раз яснїйше. Тїнь скоро уступала і з кождою хвилею ясність наближала ся до него.

Шілїн їшов, державчи ся в тїни, скоро наперед. Як раз увійшов в лїс, коли місяць виплив з поза гори. Тепер стало нараз майже так ясно як в день. Видко було виразно листє на деревах. Глубока тишина валягла цїлу околицю.

Щасливо, нїким не замічений, дійшов до лїса. Там сїв в тїни дерев, аби трохи відпочити і з'їв трохи хліба. Найшов камінь і знов пробовав дармо розбити замок. Відтак встав і пішов дальше. Уйшов так може версту, коли заволоділа ним така утома, що мусїв ще раз сїсти на відпочинок. Але вскорі знов підняв ся і пустив ся в дальшу дорогу.

Не стрітив его нїхто, крім двох татарских їздців, котрих він вже здалека зачув і сховав ся перед ними в лїсї за деревом.

Вже розвиднювало ся і Шілїн погадав:

— Уйду ще лиш трийцять кроків, відтак заверну глубше в лїс і через день буду відпочивати.

Коли зробив кількайцять кроків, лїс скінчив ся і ясний день обняв Шілїна. Перед его здивованими очима простягав ся живописний степ з кріпостию і войсковим табором у стіп гори. Недалеко горіли ще огнї, а довкола них стояли в кізлах карабіни вояків. Козаки і вояки сидїли або лежали купками.

Несказана радість наповнила Шілїна і додала єму нових сил. Але в тій самій хвили побачили его три Татари, що стояли напротив росийского табору на однім горбку на вартї. Від него були віддалені не більше як о яких триста кроків. Зараз пустили ся в найбільшім розгонї до него. Судорожно забило ся в нїм серце і він в найбільшім страху крикнув:

— Ратуйте, братя!

Его учули — в миг ока всїло на коний кількайцять козаків. Коли Татари побачили таку перевагу, завернули конї і чим скорше утекли до лїса. Шілїн був уратований.

Козаки обступили его і засипували питанями, звідки він і хто. Прибігли і піхотинцї та офіцири. Они впізнали Шілїна.

Тепер здоймили з него диби, дали єму покріпити ся, одїли у войсковий плащ і завели відтак до кріпости.

Вояки і офіцири відвідували его а він мусїв їм оповідати, що з ним дїяло ся.

Місяць пізнїйше вийшов на волю і Костилїн, за котрого прислала родина Абдулеви пять тисяч рублїв. Привезено его до кріпости в дуже нужденнім станї, майже калїкою.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Париж 24 мая. Мінїстер кольоний подав ся до димисиї. Мелїн просив его, щоби він управу мінїстерства кольоний задержав аж до найблизшого засїданя ради мінїстрів.

Париж 24 мая. Після аґентиї Гаваса склад нової палати послів єсть слїдуючий: 254 републиканів, 104 радикалів, 74 социяльних радикалів, 57 социялїстів, 38 угодовців монархістів, 44 реакціонерів і 10 національників.

Ню-Йорк 24 мая. Після погляду департаменту военного нема нїякої перешкоди, щоби Американцї ще сего тиждня вирушили на Кубу. Приклонники відложеня виправи радять Мек Кінлїеви, щоби відложив єї аж до осени.

Ню-Йорк 24 мая. Ескадра Шлїх відплила з Кі-Вест до Сант Хаґо де Куба, а ескадра Самсона відплила з поспіхом в пятницю в ночи.

Мадрид 24 мая. Ґен. Блянко зажадав чим скоршого присланя провіянту, бо зьвязь Куби з Іспанією може бути перервана і провіянт тогди не наспіє на час. Правительство постановило вислати в тій цїли 8 кораблїв.

— Заряд краєвого варстату для вировбу забавок в Яворові посїдає значну скількість на складі виробів для селян як: ложки, веретена, валки до тїста, цїви для ткачів, решета, рогїжки, маґільницї, опалки, кобелї, кошики, соломянки, забавки для дїтий і т. п. по дуже низьких цїнах. При більшім замовленю опускає ся рабат.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

„MODY PARYSKIE"

ДЛЯ НАШИХ ПАНЬ!

Найдешевше і найгарнійше письмо для жінок, заосмотрене великими таблицями крою і гафтів, додатками повістий і нот, коштує:

квартально . . 1 злр.
піврічно . . . 2 злр.
річно . . . . . 4 злр.

Пренумерату належить присилати до Адміністрациї „Mód Paryskich" у Львові улиця **Личаківска ч. 27** або до

Аґенциї дневників С. СОКОЛОВСКОГО

Пасаж Гавсмана ч. 9.

Числа оказові висилає ся на жадане безплатно.

Всїлякі

ОГОЛОШЕНЯ

принимає виключно

АҐЕНЦИЯ

ДНЕВНИКІВ і ОГОЛОШЕНЬ

у Львові, Пасаж Гавсмана ч. 9.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).